

Жалба, подадена на 16 ноември 2012 г. от Diadikasia Symvouloi Epicheiriseon AE срещу определението, постановено от Общия съд (четвърти състав) на 13 септември 2012 г. по дело T-369/11, Diadikasia Symvouloi Epicheiriseon AE/Европейска комисия, Делегация на Европейския съюз в Турция, Централно звено за финансиране и договаряне (ЦЗФД)

(Дело C-520/12 P)

(2013/C 26/66)

Език на производството: английски

Страни

Жалбоподател: Diadikasia Symvouloi Epicheiriseon AE (представител: A. Krystallidis, Δικηγόρος)

Други страни в производството: Европейска комисия, Делегация на Европейския съюз в Турция и Централно звено за финансиране и договаряне (ЦЗФД)

Искания на жалбоподателя

Жалбоподателят иска от Съда:

- да отмени обжалваното определение,
- да обяви иска му, предявен пред Общия съд, за допустим,
- да се произнесе по същество и да присъди обезщетение за вредите, причинени на жалбоподателя в резултат на незаконосъобразното решение на ответника от 5 април 2011 г., постановено от Делегацията на ЕС в Турция и получено от Жалбоподателя на 6 април 2011 г., с което се отменя възлагането на поръчката „Разширяване на мрежата от съвместни европейски и турски бизнес центрове в Sivas, Antakya, Batman и Van — Europe Aid/128621/D/SET/TR“ на консорциума DIADIKASIA BUSINESS CONSULTANS S.A. (GR) — WYG INTERNATIONAL LTD (UK) — DELEEUW INTERNATIONAL LTD (TR) — CYBERPARK (TR), поради декларация, за която се твърди, че е с невярно съдържание с оглед на хоризонталния интерес на жалбоподателя във въпросния случай,
- да осъди Комисията да заплати всички съдебни разноски, направени от жалбоподателя в първоинстанционното производство и в производството по обжалване.

Основания и основни доводи

С първото основание жалбоподателят твърди, че Общият съд е допуснал грешка при прилагането на правото с оглед на член 263 от Договора за функционирането на Европейския съюз („ДФЕС“) в смисъл, че не е разбрал, че понятието „институция“, съдържащо се в посочения член, не се отнася само до институциите на Европейския съюз, а също и до служителите на ЕС, които отговарят наравно с тях за поправяне на вредите, причинени на лица, претърпели щети в резултат на техни действия.

С второто основание жалбоподателят твърди, че Общият съд не е изпълнил задължението си за мотивиране и е нарушил член 47

от Хартата на основните права на Европейския съюз, както и член 6 (право на справедлив съдебен процес), и член 13 (право на ефективно средство за защита) от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи („ЕКПЧ“), като принципи на правото на Съюза, тъй като е отхвърлил иска на жалбоподателя като недопустим, без да се разгледа становището му по твърдението за недопустимост на ответника, в което се прави позоваване на относимата съдебна практика за вреди, причинени от длъжностни лица на ЕС (дело 9/69, дело 4/69, дело 60/81) и на тълкуването на член 263 от ДФЕС съгласно посочената практика. В определението също така не са разглеждани доводите на жалбоподателя относно сериозното нарушение, допуснато от ответника, на основните европейски принципи на правна сигурност, оправдани правни очаквания и право на изслушване, както и на член 4 от Европейския кодекс за добро поведение на администрацията.

С третото основание жалбоподателят твърди, че Общият съд е представил неправилно и е изопачил доказателствата, приведени от жалбоподателя в първоинстанционното производство, като решава, че „самото ЦЗФД има статут на възложител [...] при вземането на решение за възлагане на спорната поръчка [...], а в компетентността на Комисията е да установи единствено, дали са изпълнени условията за финансиране от страна на Европейския съюз или не“, основавайки се на документи, представени на Съда от жалбоподателя, които в действителност установяват, че ЦЗФД действа под контрола на Европейската комисия и в рамките, определени от нея. Ето защо констатациите в обжалваното определение са неправилни и изопачават ясения смисъл на доказателствата, предоставени на Общия съд.

Иск, предявен на 19 ноември 2012 г. — Европейска комисия/Федерална република Германия

(Дело C-525/12)

(2013/C 26/67)

Език на производството: немски

Страни

Ищец: Европейска комисия (представители: E. Manhaeve и G. Wilms)

Ответник: Федерална република Германия

Искания на ищеца

- Да се установи, че Федерална република Германия не е изпълнила задълженията си по Директива 2000/60/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23 октомври 2000 година за установяване на рамка за действията на Общността в областта на политиката за водите (Рамковата директива за водите)⁽¹⁾, и в частност по член 2, точка 38 и по член 9 от нея, тъй като е изключила определени услуги от обхвата на понятието „водни услуги“,
- Федерална република Германия да бъде осъдена да заплати съдебните разноски.

Правни основания и основни доводи

Комисията поддържа, че водните услуги обхващат водочерпенето, събирането в резервоари, складирането, обработката и разпространението на повърхностни или подземни води включително за целите на производството на електроенергия във водноелектрически централи, за целите на корабоплаването и за целите на защитата от наводнения. Освен това собственото потребление също спадало към водните услуги.

Ответникът прилагал понятието „водни услуги“ в противоречие с член 9 от Рамковата директива за водите. Той изключил от обхвата на водните услуги по смисъла на Директивата събирането на води в резервоари, извършвано за целите на производството на електроенергия във водноелектрически централи, за целите на корабоплаването и за целите на защитата от наводнения. Подобно стеснително тълкуване не било в съответствие с Рамковата директива, накърнявало ефективното действие на член 9 от нея и по този начин застрашавало постигането на целите ѝ.

Наистина държавите членки разполагали с определена свобода на преценка за въвеждането на изключения от принципа на възвращаемост на разходите съгласно член 9 от Рамковата директива за водите. Първо, те могли да вземат предвид социалните, екологични и икономически последствия от възвращаемостта, както и географските и климатични условия. Извън това съгласно член 9, параграф 4 от Рамковата директива всяка държава членка можела да реши да не прилага разпоредбите на второто изречение на член 9, параграф 1 във връзка с водните ценови стратегии и да не прилага принципа на възвращаемост на разходите за водните услуги. Условието било това да е вече установената практика в държавата членка и да не е в противоречие с основната идея и постигането на целите на тази директива.

Решението на ответника изцяло да изключи някои водни услуги с немалък обхват обаче излизало извън пределите на тази свобода на преценка.

(¹) ОВ L 327, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 6, стр. 193.

Иск, предявен на 20 ноември 2012 г. — Европейска комисия/Федерална република Германия

(Дело C-527/12)

(2013/C 26/68)

Език на производството: немски

Страни

Ищец: Европейска комисия (представители: T. Maxian Rusche, F. Erlbacher)

Ответник: Федерална република Германия

Искания на ищеца

Ищецът моли:

— да се установи, че Федерална република Германия не е изпълнила задълженията си по член 288 ДФЕС, член 108, параграф 2 ДФЕС, принципа на ефективност, член 14,

параграф 3 от Регламент (ЕО) № 659/1999 на Съвета от 22 март 1999 година за установяване на подробни правила за прилагането на член 93 от Договора за ЕО (¹) и членове 1, 2 и 3 от Решение 2011/471/ЕС на Комисията от 14 декември 2010 година относно държавна помощ, предоставена от Германия на Biriа group (С 38/05 (ex NN 52/04) (²), доколкото не е взела всички необходими мерки за осигуряване на незабавно и действително изпълнение на решението на Комисията чрез възстановяване на предоставените помощи,

— Федерална република Германия да бъде осъдена да заплати съдебните разноски.

Правни основания и основни доводи

Федерална република Германия не е изпълнила задълженията си по член 288 ДФЕС, член 108, параграф 2 ДФЕС, принципа на ефективност, член 14, параграф 3 от Регламент (ЕО) № 659/1999 на Съвета от 22 март 1999 година за установяване на подробни правила за прилагането на член 93 от Договора за ЕО и членове 1, 2 и 3 от Решение 2011/471/ЕС на Комисията от 14 декември 2010 година относно държавна помощ, предоставена от Германия на Biriа group (С 38/05 (ex NN 52/04), доколкото не е взела всички необходими мерки за осигуряване на незабавно и действително изпълнение на решението на Комисията чрез възстановяване на предоставените помощи.

Комисията смята, че избраният от ответника способ да си възстанови съответните суми, а именно предявяване на вземането пред длъжника и след това на съответен осъдителен иск пред германските граждански съдилища, е негоден да осигури незабавно и действително изпълнение на решението на Комисията. При условията на евентуалност Комисията твърди, че до датата на предявяването на иска ответникът не е предявил изпълнителното основание, а именно подлежащото на предварително изпълнение неприсъствено съдебно решение, така че да изпълни решението на Комисията.

(¹) ОВ L 83, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 41.

(²) ОВ L 195, стр. 55.

Жалба, подадена на 21 ноември 2012 г. от Службата за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели) срещу решението, постановено от Общия съд (седми състав) на 13 септември 2012 г. по дело T-404/10, National Lottery Commission/Служба за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели)

(Дело C-530/12 P)

(2013/C 26/69)

Език на производството: английски

Страни

Жалбоподател: Служба за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели) (представители: P. Bullock, F. Mattina)